

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Téma: Adorace
- Knižní okénko
- Pro děti
- Velikonoční program bohoslužeb

Moji milí,

„Kříž stojí, zatímco svět kolem se kymácí“. Toto heslo řádu kartuziánů, pocházející od svatého Bruna, který žil v jedenáctém století, se mi v posledních několika letech opakovaně vrací na mysl. Každý den nám někdo nabízí nějaké falešné jistoty, o které bychom se měli opřít, aby nás další den překvapil jen dalšími novými nejistotami. Mnozí tak běhají od čerta k ďáblu a diví se, že nemůžou najít klid a v jejich myslích se zabydluje strach.

Pamatujme – kříž stojí pevně. Je to kotva, je to sloup, o který se můžeme opřít. Nikdy nás nezradí. Musíme se ho ale pevně držet. Musíme ho obejmout.

Tématem tohoto našeho farního zpravodaje je „adorace“. Klanění se našemu Pánu v proměněné hostii. Eucharistie je ovocem kříže – stromu života. Toto ovoce dal Pán těm svým v předvečer ukřižování. Je to jeho Tělo, které se za nás *vydává* a Krev, která se za nás *prolévá*. Stále.

Hledáme jistotu? Bezpečí? Klid? Přijetí? Pomoc? Hledejme ji před samotným Pánem, který s námi stále přebývá pod způsobou chleba. Přeložil jsem pro nás deset důvodů, proč konat „svatou hodinu“ – hodinu adorace nejsvětější svátosti. Pocházejí od kandidáta blahořečení, amerického biskupa Fultona Sheena (8. květen 1895 – 9. prosinec 1979). Sheen byl velice činorodý muž. Dodnes je možné na youtube najít záznamy mnoha jeho charizmatických vystoupení v televizi. Pravidelně v ní měl svůj program s názvem „Život stojí za to žít“. Byl opravdovou televizní celebritou. Přesto si už od svého vysvěcení na kněze v roce 1919 každý den našel čas na hodinovou adoraci. Zde jsou tedy jeho rady a zkušenosti.

■ Deset důvodů pro svatou hodinu podle Fultona J. Sheena

Proč trávit hodinu denně meditací? Protože žijeme na povrchu svých duší a málo víme o Bohu i o svém nitru. Naše vědomosti jsou většinou o věcech, ne o cíli. Většina našich obtíží a zklamání v životě je způsobena chybami v našich životních plánech. Protože zapomínáme na smysl života, pochybujeme dokonce o samotné hodnotě života.

Zlomená kost způsobuje bolest, protože není tam, kde by měla být; naše duše jsou v agónii, protože netíhneme k plnosti Života, Pravdy a Lásky, kterou je Bůh.

Ale proč konat svatou hodinu? Zde je deset důvodů:

1. Dobře strávený čas.

Je to čas strávený v přítomnosti samotného Našeho Pána. Je-li víra živá, není třeba žádného dalšího důvodu.

2. Je třeba setřást polední démony.

V našem uspěchaném životě zabere dlouhou dobu, než setřeseme „polední démony“, světské starosti, které ulpívají na našich duších jako prach. Hodina s naším Pánem napodobuje zkušenosti učedníků na cestě do Emauz (Lukáš 24,13–35). Začínáme tím, že chodíme s naším Pánem, ale naše oči jsou „drženy pevně“, abychom ho „nepoznali“. Dále mluví s naší duší, když čteme Písmo. Třetí fáze je fáze sladké intimity, jako když „se s nimi posadil ke stolu“. Čtvrtá fáze je úplným úsvitem tajemství eucharistie. Naše oči jsou „otevřené“ a poznáváme Ho.

Konečně se dostáváme do bodu, kdy se nám nechce odejít. Hodina se zdála tak krátká. Když vstáváme, ptáme se: „Nehořelo v nás srdce, když k nám mluvil na cestě a když nám objasňoval Písmo?“ (Lukáš 24,32).

3. Ježíš si to žádá.

Náš Pán o to požádal. "Neměl jsi sílu se mnou bdít ani hodinu?" (viz Mt 26,40). Slovo bylo adresováno Petrovi, ale zde se o něm mluví jako o Šimonovi. Je to naše šimonovská povaha, která potřebuje onu hodinu. Pokud se ta hodina zdá být těžkou, tak proto, že „duch je ochotný, ale tělo je slabé“ (Marek 14,38).

4. Vybázení duchovního a praktického.

Svatá hodina udržuje rovnováhu mezi duchovním a praktickým. Západní filozofie inklinují k aktivismu, v němž Bůh nedělá nic a člověk všechno; východní filozofie inklinují ke kvietismu, v němž Bůh dělá všechno a člověk nic. Zlatá střední cesta je ve slovech svatého Tomáše: „čin následuje po odpočinku“, Marta kráčející s Marií. Svatá hodina spojuje kontemplativní a aktivní stránku v životě člověka.

Díky hodině s naším Pánem přecházejí naše meditace a předsevzetí z vědomí do podvědomí a pak se stávají motivem jednání. Naši práci začíná prostupovat nový duch. Změnu provádí Náš Pán, který naplňuje naše srdce a působí skrze naše ruce. Člověk může dát jen to, co vlastní. Abychom dali Krista druhým, musíme Ho vlastnit.

5. Budeme konat to, co kážeme.

Svatá hodina nás přiměje praktikovat to, co kážeme. „Zde je obraz království nebeského,“ řekl, „byl jednou jeden král, který uspořádal pro svého syna svatební hostinu a vyslal své služebníky s předvoláním ke všem, které pozval na svatbu; ale oni nechťeli přijít“ (Matouš 22,2–3).

O našem Pánu bylo napsáno, že „začal konat a učit“ (Skutky 1,1). Člověk, který praktikuje Svatou hodinu, zjistí, že když bude učit, lidé o něm budou říkat jako o Pánu: „Všichni ... žasli nad milostivými slovy, která vycházela z jeho úst“ (Lukáš 4,22).

6. Pomáhá nám konat pokání.

Svatá hodina nám pomáhá napravit hříchy světa a naše vlastní hříchy. Když se svatě Markétě Marii zjevilo Nejsvětější Srdce, bylo to Jeho Srdce, a ne Jeho hlava, které bylo korunováno trním. Byla to Lásky, která byla zraněná. Černé mše, svatokrádežné přijímání, skandály, militantní ateismus — kdo je vyváží? Kdo bude Abrahámem pro Sodomu, Marií pro ty, kteří nemají víno? Hříchy světa jsou našimi hříchy, jako bychom je spáchali my. Jestliže způsobily našemu Pánu krvavý pot do té míry, že vyčítal svým učedníkům, že s Ním nezůstali ani hodinu, zeptáme se snad my spolu s Kainem: „Copak je na mně, abych hlídal svého bratra?“ (Gn 4,9).

7. Snižuje náchyllost k pokušení.

Snižuje naši náchyllost k pokušení a slabosti. Objevit se před naším Pánem v Nejsvětější svátosti je jako dát tuberkulózního pacienta na dobrý vzduch a sluneční světlo. Virus našich hříchů nemůže dlouho existovat tváří v tvář Světlu světa. „Mohu mít Pána na očích stále; vždy je po mé pravici, abych nekolísal.“ (Žalm 15,8).

Naše hříšné impulsy nemohou překročit bariéru, kterou každý den staví Svatá hodina. Naše vůle se přikloní k dobru s malým vědomým úsilím z naší strany. Satan, řvoucí lev, nesměl vztáhnout ruku, aby se dotkl spravedlivého Joba, dokud nedostal povolení (Job 1,12). Jistě tedy Pán zadrží vážný pád toho, kdo bdí (1 Korintským 10,13). S plnou důvěrou ve svého eucharistického Pána půjde ruku v ruce duchovní odolnost. Po pádu se rychle zvedne: „Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a užijím jeho spravedlnost.“ (Micheáš 7,8–9).

Pán bude příznivý i k těm nejslabším z nás, pokud nás najde u svých nohou v adoraci, disponované k přijetí božské přízně. Sotva se pronásledovatel Saul z Tarsu pokořil před svým Stvořitelem, poslal mu Bůh k úlevě zvláštního posla, kterému o Pavlovi řekl, že „právě nyní dlí na svých modlitbách“ (Skutky 9,11). Dokonce i ten, kdo padl, může očekávat ujištění, pokud bude bdít a modlit se. „Budou se rozmnožovat, kteří se dosud zmenšovali, budou vyvýšeni, kteří byli kdysi poníženi“ (Jeremiáš 30,19).

8. Naše svatá hodina je naší osobní modlitbou.

Svatá hodina je osobní modlitba. Osoba, která se přísně omezuje na své úřední povinnosti, je jako odborář, který odloží nástroje v okamžiku, kdy zazní píšťalka. Lásky začíná, když končí povinnost. Je to darování pláště, když byl vzat kabát. Je to chůze navíc. „Odpověď přijde, než zazní volání o pomoc; modlitba nachází posluchače, dokud je ještě na jejich rtech“ (Izaiáš 65,24).

Samozřejmě, že nemusíme dělat svatou hodinu – a o to právě jde. Lásky není nikdy vynucená, leda v pekle. Tam se láska musí podřídí spravedlnosti. Být nucen milovat by byl druh pekla. Žádný muž, který miluje ženu, není povinen jí dát zasnubní prsten a žádná osoba, která miluje Nejsvětější Srdce, nemusí nikdy dát zasnubní hodinu.

"Taky bys šel pryč?" (Jan 6,68) je slabá láska; "Spíš?" (Marek 14,37) je nezodpovědná láska; „Měl velký majetek“ (Mt 19,22; Marek 10,22) je sobecká láska. Má však člověk, který

miluje svého Pána, čas na jiné činnosti, než vykoná skutky lásky „nad rámec povinností“? Miluje pacient lékaře, který účtuje za každý hovor, nebo začíná milovat, když lékař říká: „Právě jsem se zastavil, abych se podíval, jak se máš?“

9. Brání nám v hledání úniku.

Meditace nám brání hledat vnější únik z našich starostí a strádání. Když nastanou potíže, když jsou nervy napjaté falešnými obviněními, vždy existuje nebezpečí, že budeme hledat osvobození u cizích, jako to udělali Izraelité.

„Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: „V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete, říkáte: »Nikoli! Utečeme na koních.« A vskutku budete utíkat. »Ujedeme na lehkonohých.« A vskutku vaši pronásledovatelé budou lehkonozí.“ (Izaiáš 30,15–16).

Žádný únik k vnějškovostem, žádné potěšení, pití, přátelé nebo zaneprázdnění není řešením. Duše nemůže „uhánět na koni“; musí „obléci křídla“ na místo, kde je jeho „život skrytý ... s Kristem v Bohu“ (Kolosanům 3,3).

10. Svatá hodina je nezbytná.

Konečně je svatá hodina nezbytná pro církev. Nikdo nemůže číst Starý zákon, aniž by si uvědomoval přítomnost Boha v dějinách. Jak často Bůh použil jiné národy, aby potrestal Izrael za jeho hříchy! Učinil z Asýrie „hůl, která vykoná mou pomstu“ (Izaiáš 10,5). Historie světa od inkarnace je křížová cesta. Vzestup národů a jejich pád zůstává spojen s Božím královstvím. Nemůžeme pochopit tajemství Boží vlády, protože je to „zapečetěná kniha“ Zjevení. Jan plakal, když to viděl (Zj 5,4).

Jediným požadavkem je odvaha víry a odměnou je hluboká intimita pro ty, kteří pěstují Jeho přátelství. Zůstat s Kristem je duchovní společenství, na kterém trval v oné slavnostní a posvátné noci Poslední večeře, ve chvíli, kdy se rozhodl dát nám eucharistii: „Musíte žít dál ve mně a já budu žít dál ve vás“ (Jan 15,4). Chce nás mít ve svém příbytku: „Abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (Jan 14,3).

Srdečně,

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Postní duchovní obnova

V sobotu **12. března** dopoledne od 9 do 12 hod., zakončená mší svatou. Hlídaní dětí bude zajištěno.

■ Velký jarní farní úklid

Před Květnou nedělí v pátek **8. dubna** od 14 hod. a v sobotu **9. dubna** od 8 do 11 hod. nebo kdykoli podle dohody. Všem pomocníkům děkujeme za pomoc.

■ Noc kostelů v našem kostele

V pátek **28. května** od 18 hodin. Uvítáme vaše nápady a náměty, které by se daly uskutečnit vzhledem k aktuální epidemiologické situaci.

■ Rozhovory o víře pro mladé a zvědavé

Pozvánka pro mládež

Chtěla bych pozvat mladé lidi, které zajímá víra a život v ní a s ní, aby přišli v neděli do našeho společenství. Můžete jenom poslouchat. Můžete říct svůj názor. Můžete si zazpívat. Je na vás, jak se zapojíte, jste vítáni. Více informací na nástěnce.

Anička

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ NÁVŠTĚVA KOSTELA SV. LUDMILY NA VINOHRADĚCH.

Společenství seniorů nám v lednu připravilo komentovanou prohlídku kostela sv. Ludmily na Vinohradech. Sešlo se nás hodně. Nejen strašnických, ale i vršovických farníků a zřejmě i jiných návštěvníků.

Provázel nás administrátor Jakub Karel Berka OPraem. Kostel byl krásně rozsvícen. Poutavé vyprávění o historii stavby i interiéru nás nadchlo. Též vzpomněl na osobnosti, které v kostele působili i které kostel pravidelně navštěvují či navštěvovali.

Po zboření novoměstských hradeb se původně malá obec Vinohrady začala rozrůstat a poněvadž rostl i počet obyvatel římskokatolického vyznání, bylo žádoucí zajistit i stavbu farního kostela. Do té doby Vinohrady vlastní chrám neměly a náležely k farnosti sv. Mikuláše ve Vršovcích. Kostel na náměstí Míru byl budován v letech 1888-1893 podle návrhu architekta Josefa Mockera. Byl postaven v novogotickém stylu – inspirován přísným stylem severoněmeckých raně gotických cihlových kostelů.

Všem se nám prohlídka líbila. Prožili jsme hezké dopoledne.

Zdeňka Bajerová

■ ■ V KOSTELE NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Jak je již milým zvykem skupině seniorů, i v únoru nás pozvali na komentovanou prohlídku kostela, tentokrát Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech.

Byla to taková volná návaznost na prohlídku kostela sv. Ludmily na Vinohradech. Sešlo se nás mnoho dychtivých posluchačů, jak ze strašnické farnosti, tak opět z farnosti vršovické.

Kostelem Nejsvětějšího Srdce Páně nás provázel – kdo jiný než P. Jan Houkal, kterého si všichni pamatujeme z jeho několikaletého působení ve Strašnickém kostele.

Kostel sv. Ludmily již nestačil nárůstu obyvatel Vinohrad, a tak po dlouhých letech přání i soutěží, byl nakonec osloven Jože Plečnik – slovinský rodák, který již v tu dobu pracoval na přání T. G. Masaryka na úpravách Pražského hradu i Lán.

Kostel byl vybudován v letech 1928–1932. Neobvyklý tvar stavby byl inspirován Noemovou archou a královskou symbolikou (např. fasáda s vystupujícími kameny symbolizuje královský hermélín), bání na vrcholu věže královské jablko. V široké věži kostela (výška 42 metrů) jsou umístěny hodiny o průměru 7,6 metru, které jsou největší v Česku. Během druhé světové války bylo šest zvonů z věže roztaveno pro výrobu zbraní. V roce 1992 byly 2 zvony navraceny.

V roce 2018 byl v kostele instalován nový kamenný oltář, který se od Plečnickova zcela pravouhlého interiéru liší svým oválným tvarem. Oltář je umístěn čelem k lidu a nahradil provizorní oltář z roku 1992. Na návrh architektů Josefa Pleskota - našeho farníka a Norberta Schmidta byl zhotoven z jednoho kusu bílého Carrarského mramoru. Sochař Petr Váňa oltář umístil do geometrického středu stavby. Do oltáře byl vložen ostatek svaté Markéty Marie Alacoque, která patří mezi iniciátory úcty k Nejsvětějšímu Srdci Páně. Byl posvěcen 24. listopadu 2018 a uhrazen ze sbírky mezi farníky. Oba architekti oltář navrhli bez nároku na honorář.

I nové architektonické úpravy jsou velmi citlivě zasazeny do původního interiéru.

Koncem prohlídky jsme navštívili i kryptu a nahlédli do věže kostela. Pro větší část návštěvníků to bylo první nakouknutí do těchto prostor.

Zdeňka Bajerová a Jarmila Ševčíková

■ ■ ■ TÉMA: ADORACE

V našem kostele probíhá obvykle každý třetí pátek v měsíci po mši svaté, v čase 18.45 – 19.45, hodinová adorace se zpěvy z Taizé. Po Praze jsou pak i další místa, která nabízejí možnost zastavit se, spočinout před Pánem Ježíšem v Nejsvětější svátosti a nechat se obdarovat. A to navíc téměř každý den, takřka „od rána do večera“.

V této souvislosti bychom rádi zmínili dvě místa, kde v Praze pravidelně probíhá výstav Nejsvětější svátosti. Od pondělí do pátku, v dopoledních hodinách, v čase 9–12, je to v těchto měsících **v kapli** kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí (aktuální informaci vždy prosím ověřte na <http://pms.ofm.cz/>). V odpoledních hodinách je to potom každý všední den (kromě prvního pátku v měsíci) v kostele svatého Bartoloměje v Bartolomějské ulici u Národní třídy, po mši svaté v čase 12.00–17.30 (<https://www.sedesestry.cz/kostel-sv-bartolomeje-praha/>).

Najít si ve všední den čas, který jen taktak dělíme mezi zaměstnání, rodinu a mnoho dalších povinností, na zastavení v kostele či kapli, bývá velmi náročné. Pokud máme jen chvilku, naše mysl se nestihá zklidnit a odpojit od ruchů velkoměsta a všech našich starostí. Pokud nemáme dost času na „celou hodinu“ – a řekněme si upřímně, leckdy nám chybí spíše odvaha a motivace – pak i nad volnou chvilku mávneme rukou... „na tu chvíli to nestojí za to... Co bych celou hodinu v tichu prázdného kostela tak Pánu Bohu vyprávěl? K čemu bych tam byl užitečný?“

Věřím, že pro Pána Ježíše není důležité, kolik času můžeme setkání s ním dát, a jak moc se nám povede být soustředění. Bůh nežadá tolik naše výkony, jako spíše „nás“. Stejně tak jako naši nejbližší nebo praví přátelé po nás nechtějí naše heroické skutky tolik, jako krátký čas naší plné, soustředěné pozornosti, lásky a obyčejné blízkosti.

Nebojme se proto objevovat tajemství a poklady adorace. Přicházet před Pána Ježíše „jen na chvíli“ a s hlavou plnou starostí. Nebojme se naplánovat si pro adoraci určitý čas, stanovit jeho délku, a celý ten čas s Ježíšem vytrvat. Zahrnout tuto chvíli vedle pracovních schůzek a rodinných aktivit do svého programu, zapsat do diáře. Nenechat adoraci na den, kdy „možná vyjde chvilka volná“, ale naopak si tento čas záměrně vyhradit. A budme štedří.

Přicházejme před Pána s prázdnými rukama a přetékajícím srdcem. Přicházejme. Prostě přijďme. Opravdoví, obyčejní, jedineční. Takoví, jací jsme. Odevzdejme v adoraci své obavy a starosti, přednesme svoje touhy. Poklekňme, posadme se. Nabídneme Bohu svůj čas a naslouchejme. Budme s Ním. To stačí.

Když Bohu něco dáváme nebo „obětujeme“, vždy nám to mnohonásobně vrátí. Nepoznáme to možná hned. Stejně jako u modlitby nemusíme v čase adorace pociťovat nic závratného. Přejde však chvíle, kdy pocítíme, že Bůh je s námi. Nějak silněji a víc. Nebo to budeme možná my, kteří mu dokážeme lépe naslouchat a porozumět.

Boží ajťák... blahoslavený Carlo Acutis, ve svých patnácti letech řekl: *“Když se vystavíme slunci, opálíme se... ale když se postavíme před Ježíše v eucharistii, staneme se svatými.”*

V úvodu otce Karla zaznělo deset důvodů, proč se účastnit adorace. Níže přidáváme deset „překvapení“....

Deset překvapení při adoraci

Eucharistie je podle katolického katechismu zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Najít si čas na adoraci nebývá vždy snadné. Pokud se nám to podaří, pak pravidelná adorace může mít překvapující důsledky.

Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, (krev) nové smlouvy, která se prolévá za všechny.“ (Mk 14,22–24)

Praxe vnitřního růstu je v dnešní kultuře velmi podhodnocena; často je vnímána jen jako ztráta času nebo něco, co k nám přišlo od nemoderních předků. Obvykle se usuzuje, že cenu mají pouze věci vnější nebo hmatatelné. Hlavní rozdíl mezi těmito dvěma oblastmi (hmotná a duchovní) spočívá v tom, že pokrok ve vnější oblasti zůstává vždy vně nás. Přinese nám jisté pozitivní dojmy, ale vždy je spojen s nestálostí a pomíjivostí. Vnitřní pokrok naopak znamená, že se proměňujeme my sami.

Čas, který věnujeme s otevřeným srdcem adoraci, vás může překvapit těmito deseti způsoby:

1. Rozvine se váš smysl pro úžas a údiv

Atmosféře ticha v kapli nebo kostele, vůni kadidla a nádheře monstrance se nic nevyrovná a všechno dohromady nám to má pomoci pochopit podstatu adorace. Jsme skutečně před Ježíšem Kristem, jeho tělem, krví, duší a božstvím. Čím více se noříme do tohoto ticha před Nejsvětější Svátostí, tím více si uvědomujeme, že naší reakcí může být jedině údiv a úžas nad velikostí našeho Boha.

2. Zakusíte pokoj v ostatních oblastech svého života

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám,” říká nám Ježíš (Jan 14,27). Vnější pokoj, který při adoraci zažíváme (ticho a klid), nás zasahuje mnohem hlouběji. Vede k vnitřnímu pokoji, který ovlivňuje všechny oblasti našeho života. Ne že by pak všechno v našem životě bylo dokonalé a bez utrpení, ale Kristův pokoj nám dá jasné vědomí, že životní bouře nás nezničí.

3. Uvidíte dále

Ježíš nám ukládá, abychom se milovali navzájem tak, jak „on miloval nás“ (Jan 13,34). Když trávíme čas při adoraci, spojujeme se s celým světem – vždyť jsme přece před Stvořitelem všech věcí! Když delší čas chválíme a uctíváme Boha, pak můžeme vidět i za hranice našich vlastních zájmů a zahlédnout potřeby druhých a také světa, v němž žijeme.

4. Občas se budete nudit

Přijdou období, kdy nám adorace vůbec nebude připadat úžasná. Budete rozptýlení i hlasitějším dechem člověka vedle v lavici, vaše mysl se začne toulat. Možná jste kdysi na počátku při adoraci měli tak nádherné pocity! Pravidelná adorace se však koná v rytmu každodenního života, a proto ztrácíme smysl pro její výjimečnost. Tím se však nesnižuje její hodnota; ani se nepopírá, čím adorace ve skutečnosti je. Naše víra je více než pocity a Bůh v nás působí stále. V tom je právě krása vtělení – Bůh se stal člověkem, vstoupil do všech našich stresů, strachů, problémů – ano, včetně nudy. Vězte, že i jediná hodina adorace, strávená neustálým navracením se k Pánu každých pár minut, když se naše mysl vzdaluje, je přesto tím nejlepším darem, který Bohu můžete dát – svůj čas a svou společnost.

5. Prožijete nové nadšení z adorace

Čím déle při adoraci objevujete, že Bůh je Bohem, který vás miluje a touží s vámi být, tím více budete skutečně *chtít* jít na adoraci. Pokud vám někdy adorace připadala jako zadaný úkol, můžete se nyní těšit, až na ní zase budete! Adorace je návyková ne díky tomu, co při ní můžeme získat pro sebe, ale protože jsme k adoraci byli *stvořeni*. I při mši svaté říkáme, že je „*důstojné a spravedlivé*“, abychom Bohu vždycky a všude vzdávali díky! Adorace je vepsána do našich srdcí a „*naše srdce je nepokojné, dokud nespočine v Něm*“! (Díky, svatý Augustine!)

6. Do vašeho života vstoupí milost

Je úžasné, jak prosté rozhodnutí k pravidelné, byť i krátké adoraci, promění celý náš život. Ten moment, kdy jste byli vědomě v Boží přítomnosti, v sobě můžete nést ještě dlouho poté, co jste odešli z kaple nebo kostela. Jeho milost nás provází v každém okamžiku, zejména ve chvílích pokušení. Když budeme věnovat více času adoraci, pak snadněji překonáme pokušení. Někdy to zažijeme velmi zřetelně.

7. Uvědomíte si, jakého štěstí se vám dostává

Jestliže máte k adoraci tak snadný přístup, že tam totiž dojedete autem anebo to dokonce máte ke kostelu kousek pěšky, pak poznáte, do jaké míry tuto možnost považujete za samozřejmost. Jsou lidé, kteří by velmi rádi strávili při adoraci čas s Ježíšem, ale nemohou

se hnout z domova, jsou nemocní anebo zcela zaneprázdnění péčí o děti. Pak jsou na světě také ti, kteří pro Eucharistii riskují svůj život v místech, kde jsou pro svou víru pronásledováni. Když pomyslíte na ty, kteří chodí pěšky několik hodin nebo i dní, aby mohli být s Ježíšem ve svátosti, dojde vám, že máme veliký dar. Tím je už jen to, že se můžeme svobodně modlit, nebo že máme kněze, který nám uděluje svátosti.

8. Poznáte Boží smysl pro humor

Čím více jste schopní sedět a nechat Boha mluvit k *vám* (místo toho, abychom se snažili všechen svůj čas v tichu mluvit k Němu), objevíte, že Bůh má opravdu smysl pro humor. On má rád dobrý vtíp a může se stát, že se společně s Ním budete chtít smát nahlas. Možná to zní překvapivě, ale cožpak nejlepší pozemští otcové neprojevují svou lásku také srdečným dobrým humorem?

9. Budete chtít častěji přistupovat ke svátosti smíření

Může to znít strašidelně, ale ve skutečnosti to takové není. Svátost smíření nám dovoluje zažít mocný a nekonečný oceán Božího milosrdenství. Jeho milosrdenství pohlcuje všechny naše hříchy a obdarovává nás skutečnou svobodou, svobodou beze strachu, abychom dokázali skočit do jeho lásky a dobroty, přijmout Boží dokonalé plány pro náš život. Přistupovat ke svátosti smíření vždy znovu a znovu posiluje vědomí skutečnosti, že se vrháme do náruče otce, který nás velmi miluje a kterého „*nikdy neunaví nám odpouštět*“ (papež František).

10. Zamilujete se

A tomuto se neubráníte! Když strávíte více času s otevřeným srdcem při adoraci a jednoduše dovolíte Kristu, aby vás miloval, pak se zamilujete i vy. Tato láska je vaší podstatou a dovolí vám být skutečně sami sebou. „*Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.*“ (Jan 10,10).

Autorka: Ruth Baker,
s laskavým svolením převzato z webu CatholicLink
Pracovní překlad: -ta-

Původní článek: Ruth Baker:
10 Surprising Things That Happen When You Go To Adoration More Often

Do farní knihovny před Vánoci přibyly dvě nové a velmi zajímavé knihy.

Tou první je knižní rozhovor s P. Vojtěchem Kodetem OCarm. Hned od prvních stránek mě tento kněz zaujal svou otevřeností a trpělivým vysvětlováním svých názorů a postojů podložených mnoha zkušenostmi. A otevírá i témata nepříjemná a bolestná. Velkým přínosem knihy je objasňování různých nedorozumění, ke kterým mohlo dojít špatným pochopením a útržkovitým sdílením informací o tom, co V. Kodet někde možná řekl či hlásal. Pokud se při vyprávění o životě autoři dostali na nějaké související a zajímavé téma, snažili se ho rozvinout a nevraceli se hned k autobiografickému vyprávění.

Vojtěch Kodet se narodil v Malém Beranově v r. 1956 jako třetí dítě ze čtyř. Jeho dědeček musel narukovat za 1. světové války, po roce byl zajat v Rusku a domů se vrátil až v roce 1923. Stal se obchodníkem. V roce 1948 komunisté obchod zavřeli, sebrali podíl ve velkoobchodním družstvu v Jihlavě a stal se z něj dělník v továrně. Tatínek se stal účetním v továrně, ale hned v r. 1948 jej zavřeli za „protistátní činnost“, tři měsíce strávil ve vazbě a poté byl odsouzen na šest měsíců. V den propuštění z vězení nastoupil ihned k dokončení přerušené vojenské služby, při které došlo k velmi vážnému úrazu a následně částečné invaliditě.

Jak se tatínek vyrovnal s tou nespravedlností, že ho týrali a zavřeli kvůli něčemu, co neudělal?

Vzpomínám si v té souvislosti na dva zážitky. Jednou jsem s ním jako chlapec šel v Jihlavě po ulici a on říká: „Podívej na tamhle toho pána, až nás uvidí, tak přejde na protější chodník.“ Ptal jsem se pochopitelně proč a táta povídá: „Víš, ten pán se ke mně nechoval hezky, když jsem byl ve vězení, a teď ho to trápí ve svědomí. Ale neboj se, já jsem mu odpustil, jenže on to neví.“

Tatínek nikdy nenadával na ty, kteří mu ubližovali. Vždy o nich mluvil dobře a vím, že se za ně modlil. (str. 57-58)

Po absolvování gymnázia Vojtěch Kodet nastoupil do kněžského semináře v Litoměřicích za brněnskou diecézi. Během studia narukoval k železničnímu vojsku do Bohumína, po přijímači byl převelen do Plzně.

Byla v Plzni podobná sestava jako v přijímači, tedy lidé s pestrou kriminální minulostí?

Tak tomu bylo v železničním vojsku obecně. Nevím přesně, ale odhadem tam polovina lidí už prošla kriminálem nebo pastákem. Většina kluků u železničního vojska měla na starosti práci na seřadovacím nádraží, lidově na ranžíru. Byli posunovači u dráhy, výhybkáři a podobně. I já u toho začínal a nebylo to jednoduché, ale šlo o cennou zkušenost, protože jsem si sáhl na něco, k čemu jsem vůbec neměl vztah. (str. 166-167)

Po dvou letech vojny se vrátil do litoměřického semináře a kněžské svěcení přijal r. 1982 v Brně, světitelům byl biskup Josef Vrana, apoštolský administrátor olomoucké arcidiecéze (v brněnské diecézi biskup nebyl, jen kapitulní vikář). Následovala první kaplanská místa, a to pod pečlivým dozorem Stb. V roce 1988 nastoupil jako farář do Biskupic. Během studia se setkal s karmelitánskou spiritualitou a následně se stal tajným

karmelitánem. Po roce 1990 zahájil obnovu poutního místa v Kostelním Vydří a zároveň budování kláštera karmelitánů.

Jak jsem již zmínila, Vojtěch Kodet v knize mnohé vysvětluje, jedním z mnoha témat je i léčitelství:

V čem spočívají tvé výhrady k léčitelství?

Léčitelé nejsou jen bylinkáři, za které se někdy považují, ale jsou to lidé, kteří často s doporučením bylin diagnostikují postižení pacienta pomocí kyvadélka, pružiny nebo jasnovideckých schopností, působí na pacienty předáváním tzv. kladné energie. To samo o sobě je velmi podivné. Jsou to vlastně okultní praktiky, které mají na pacienta duchovní dopad. Tím může být spoután i ten, kdo přijímá pomoc od takového léčitele v dobré víře, že jde o Boží dar. Taková pomoc může později přinést spíš nové útrapy. Často tu dojde pouze k odstranění symptomů nemoci, nikoliv k vyléčení, a hlavně se lidé skrze tyto metody otevrou světu démonů, kteří si časem vyberou svou daň. Účel nesvětí prostředky a křesťan by měl dobře rozlišovat, z jakého zdroje léčivá síla pochází a kdo na něho vkládá ruce. Nelze to zaměňovat s darem uzdravování, který je jedním z charismat Ducha svatého a kde uzdravení působí skrze modlitbu Bůh. (str. 336-337)

Jedním ze zásadních témat, které bylo nutno v knize otevřít, je služba exorcisty a modlitby za osvobození. Kromě různých zmínek na více místech knihy je i jedna kapitola (nikterak dlouhá) věnována této službě. Pikantnosti, různá odhalení a ani další zajímavosti se čtenář nedozví. Vojtěch Kodet vypráví, jak se ke službě dostal a jen zlehka popisuje několik svých zážitků. Podstatným sdělením ale zůstává význam této služby pro mnoho lidí, kterým přináší úlevu. Po mnoho desítek let u nás nebyl pověřený exorcista a stále se tato služba setkává s nepochopením, a to zejména od hierarchie. Senzace ale opravdu nečekejte.

Celá kniha ale nevypráví jen o jedné osobě a lidech kolem. Je o cestě k Bohu, o hledání cest vedoucích k Bohu a doprovázení jiných lidí na jejich cestě. Dlouho jsem hledala ukázkou z textu, která by to mohla čtenářům trochu přiblížit, ale nenašla. Celá kniha je tím totiž protkána. Opakovaně se hovoří o čtení Bible, modlitbě, hledání a o Božím vedení. Jak jít za Ježíšem a neustálé hledání toho, co po mně Ježíš chce. Již v části o dětství a dospívání se dočteme o setrvalém a živém vztahu rodičů k Bohu, o vztahu, který se žil, ale nemluvalo se moc o něm.

Celá kniha mne velmi oslovila a všem ji velmi doporučuji. Můžeme ji chápat jako velmi osobní setkání s knězem a řeholníkem, který nám stále má co říci a jehož život nebyl a stále není snadný, ale zároveň se snaží pomáhat ostatním lidem. Každý si v textu najde něco určeného právě pro něj. Mnoho inspirace jsem našla například ve vyprávění o rodině. Jak předat dál živou víru v Boha? Tím, že ji sami budeme žít opravdově. Můžeme se také nechat oslovit opakovanými výzvami ke čtení Bible. A to, co mne opravdu překvapilo, byl setrvalý respekt k církevní hierarchii, přestože několik výhrad nalezneme. Vojtěch Kodet v knize jasně říká, že rozhodnutí biskupů respektuje. V současné době, kdy si každý chce dělat to, co chce, a ještě se tím netají, je tento postoj – poslušnost biskupovi – velmi pozoruhodný.

-Pj-

Vojtěch Kodet – Bůh své bitvy neprohrává (Katolický týdeník – Doron, 2021)

Rozhovor připravil Jan Paulas. Doplněno mnoha fotografiemi.

Boží ajťák – devět dní s Carlem Acutisem: příběh, je tenká kniha s dvěma chlapci a kočkou na obálce. Navzdory nevelkému rozsahu a ilustrované obálce má ovšem mnohem větší potenciál, než jen zahnat dlouhou chvíli během jednoho všedního odpoledne a zaujme nejen dospívající kluky.

Boží ajťák je svižně napsaný příběh dospívajícího chlapce, který tráví devět dní čekání na výsledky testů a další prognózu své nemoci ve „společenství“ blahoslaveného Carla Acutise. Daniel je sympatický kluk, který po zdrcující diagnóze naplno prožívá všechny očekávatelné pocity. Je vystrašený, nazlobený, zmatený. A ve změti všech těchto pocitů umí být navzdory svému zoufalství i vtipně ironická a trochu drzý:

„Pro Boha jsme mnohem důležitější.... On miluje každý vlas na naší hlavě – a ví přesně, kolik jich tam je”, řekl otec Tomáš.

„No to je výborné!” Vyskočím z lavice a rozběhnu se pryč od jeho rozčilujícího klidu. *„To si určitě připomenu, až začnou vypadávat!”* křiknu na něj přes rameno.

Těsně předtím, než proklouznu dveřmi, ale zachytím jeho tichá slova. *„V to doufám.”*

Během devíti dní, kdy se modlí nověnu k blahoslavenému Acutisovi a hltá o něm další a další informace, prochází pozvolnou proměnou. Když znovu vstupuje do ordinace, aby se dozvěděl, co ho čeká, vchází už jako jiný Daniel. Jeho proměna je uvěřitelná – takto Bůh v životě lidí opravdu působí. Nejen skrze svátosti, ale i “pod vedením” svatých a jejich odkazů.

“Dva dny do prognózy. Měl bych být vyděšený, v depresi, naštvaný, plný nenávisť k celému světu, ale nejsem. Ano, mám strach, ale cítím taky naději do budoucna. A zvláštním způsobem je to větší naděje, než jakou jsem kdy cítil. Předtím naděje součástí mého života nikdy nebyla. Děkuji ti, Carlo,“...

Carlo Acutis, italský teenager, zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let na leukémii. Příběh jeho nedlouhé životní pouti je fascinující. Samozřejmě, na umírání dětí na rakovinu nic fascinujícího není, to je věc především smutná. Každopádně, u “obyčejného” kluka z vyšší vrstvy a prakticky nevěřící rodiny je již méně obvyklá kombinace radostné přátelské povahy, nadprůměrných počítačových dovedností a hlubokého vztahu k eucharistii. Malý Carlo si prosadil první svaté přijímání dřív, než bývá zvykem, a co nejčastěji se účastnil mše svaté. Ze svých úspor se staral o bezdomovce. Ve škole se zastával slabších a handicapovaných. Pro Boha získal řadu vrstevníků i dospělých. Vytvořil webové stránky, na kterých zdokumentoval eucharistické zázraky z celého světa. A v patnácti letech zemřel.

Člověk si říká, proč se takové věci dějí. Pokud by se dožil pozeňnaného věku, jistě by celý život prožil ve službě Bohu a lidem a udělal by mnoho dobrého. Ale Bůh umí vytěžit mnoho i z mála. Carlův osud má potenciál oslovit mnoho mladých lidí a fascinuje i dospělé. Jeho krátký život byl oslavou Boha, prožívaný naplno a proměňující nemálo lidí v jeho okolí. Jeho příběh je srozumitelný a přitažlivý pro malé i velké, kluky i holky, nemocné i zdravé, a zcela jistě i pro nevěřící nebo hledající, kteří mají výhrady vůči „zkostrnatělé instituci církve“, nebo zástupům vážných a nesrozumitelných středověkých svatých.

Stejně tak jako samotný osud blahoslaveného Carla Acutise, má sílu proměnit náš pohled na život víry i knížka Boží ajťák. Je čtivá, na mnohých místech vtipná, a zároveň dojemná. Střípky zajímavých informací ze života blahoslaveného Acutise fungují v knize jako skvělá “návnada”, která láká k tomu složit z dalších informací a detailů o jeho životě úplnou mozaiku a skrze ni se nechat inspirovat a proměňovat.

V knize se objevují zmínky o všech možnostech, které církev nabízí pro plnější a hlubší život víry, ze které čerpal i Carlo – častá zpověď, každodenní účast na mši svaté, adorace, modlitba růžence. Ačkoliv je každý tento poklad církve v knize zmíněn jakoby „mezi řečí“, několika málo větami příběhu nebo samotného Carla, zanechává ve čtenáři stopu a “nutí” k zamyšlení... Co dělám pro svůj duchovní život já? Kde v mém životě stojí Bůh? Umím vnímat Krista v eucharistii tak hluboce, jako mladý Carlo? Ten již ve svých patnácti letech věděl, že: „*Když se vystavíme slunci, opálíme se ... ale když se postavíme před Ježíše v eucharistii, staneme se svatými.*“

Eucharistie byla pro Carla „dálnicí do nebe“. Kniha Boží ajták z pera dominikánské terciářky, jejíž příběhy pro dospívající s křesťanskou tematikou oceňuje katolická literární kritika ve Velké Británii i Spojených státech, pro nás může být zajímavou cestičkou... blíže k Bohu i k nám samotným.

- kz -

Corinna Turnerová – Boží ajták: Devět dní s Carlem Acutisem: příběh (Karmelitánské nakladatelství, 2021)

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

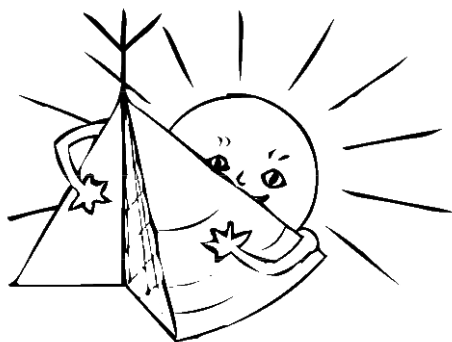
s kým si nejraději povídate? Ke komu se rádi přitulíte a je vám s ním dobře? Po kom se vám nejvíc stýská, když ho dlouho nevidíte? Asi tuším. Je to ale tajemství každého z nás, tak není potřeba ho nikomu prozrazovat, že?

Máme navíc ještě takového speciálně dobrého kamaráda. Ještě nikdy nikoho nezradil, nikdy nikomu neublížil. Všechno mu můžeme svěřit, protože nikomu nic nevyzradí. Má rád nás i celou naši rodinu, naše přátele a kamarády, i lidi, které ani neznáme. Je kamarádem pro všechny lidi na celém světě. O každého z nás se stará, pomáhá, radí a přeje nám, abychom se měli dobře a hlavně, abychom se měli rádi. Dokonce nám odpouští, když něco pěkně popleteme a pokazíme. Moc mu na každém z nás záleží. Má nás moc rád.

Kdo si myslí, že je to Pán Ježíš, má pravdu!

První, kdo se přišel poklonit právě narozenému Ježíši, byli obyčejní pastýři. Jak známe z vánočních koled, každý přemýšlel, čím by malého Spasitele světa potěšil, když se narodil chudý v obyčejném chlévě v Betlémě. Z dalekých východních zemí se za ním vypravili moudří mágové. Přišli, aby mohli vzdát úctu Božímu Synu. Podle toho vypadaly i jejich vzácné dary – zlato, kadidlo a myrha.

Lidé rádi šplhají na vysoké hory, chtějí být Bohu co nejbliž. Na vrcholcích kopců stavějí kříže jako symbol Ježíše, který za nás položil život, vstal z mrtvých a vládne celému světu. Na hoře Tábor se Ježíš zjevil učedníkům, Petrovi, Jakubovi a Janovi, ve své božské kráse.

A z nebe se ozval hlas Boha Otce: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte“. Apoštolové užasli. To nečekali. Ježíš je opravdu Bůh.

Bohu se už od pradávna dávalo to nejlepší. Aby měl s námi zde na zemi kde přebývat, stavěli mu lidé chrámy. Jsou to ty nejvznešenější stavby v širokém kraji. Některé i tisíc let staré. Svou nádherou předčí i hrady a zámky bohatých králů a šlechticů. Samozřejmě. Ježíš je přece Král nebe i země a právem mu patří to nejlepší.

Někdo ale neví, jak si může s Ježíšem popovídat. Kde se mu poklonit?

Ježíš je s námi pořád. Všude. Opravdu nejvíc je právě v kostele, ve svatostánku, v proměněné hostii. Proměněná hostie, Pán Ježíš, se vystavuje na oltáři v krásně zdobených monstrancích. Je to kulatá prosklená skleněná schránka na noze z ušlechtilého kovu. Vypadá jako nádherně zářící slunce. Každý sem může za Ježíšem přijít a potěšit se s ním. Poděkovat, poprosit o pomoc, poradit se, postěžovat si nebo svěřit mu svoje tajemství. Také stačí se jen potichu na sebe dívat a užívat si, že jsme spolu a máme se rádi. Prostě se vystavit Božímu sluníčku.

Děti, zkusme to. Zveme vás v pátek 22. dubna od 16,30 do 17 hodin na adoraci v našem kostele, zvláště pro vás a vaše rodiče. Doufám, že i vy zjistíte, jak je po tomto setkání, adoraci neboli klanění, člověku dobře a má chuť, sílu a odvahu být správným křesťanem a Ježíšovým pomocníkem.

Nakreslete nebo vyrobte monstranci a krásně ji ozdobte. Jako návrh pro zlatníka, aby v ní mohl být vystaven v proměněné hostii Pán Ježíš. Nezapomeňte ji přinést s sebou na adoraci!

Těšíme se na vás,

P. Karel a Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Příprava na první svaté přijímání

Pro děti i jejich rodiče začne po Velikonocích, v pátek **29. dubna** od 16 hodin na faře. Dále pak každý pátek od 16 hodin. V neděli **1. května** při mši svaté v 10.30 budou děti představeny farnosti s prosbou o modlitbu a přijmou požehnání.

V neděli **12. června** při mši svaté v 10.30 přistoupí děti slavnostně k prvnímu svatému přijímání. Po dobu přípravy je hlídání mladších sourozenců zajištěno.

■ Postní katecheze

O každé postní neděli budou děti jako každoročně plnit úkoly, které dostanou při mši svaté nebo je najdou na farních webových stránkách v nedělních e-katechezích – Postní katecheze pro děti. Splněním úkolů budou proměňovat vystřižené čtverečky za dřívka z kříže. Pomáháme tím ulehčovat Ježíši kříž, který nesl na Golgotu také za naše hříchy a slabosti. Dřívka nebo jen čtverečky si pak vezměte s sebou na křížovou cestu na Petřín na Velký pátek 15. dubna, budeme je ještě potřebovat.

■ **Misijní neděle Laetare**

Vyzýváme všechny šikovné pekaře a pekařky, aby pomohli upéci koláčky – pro velký úspěch opět doma s rodiči nebo babičkami. Jednotlivé koláčky bude tentokrát třeba hygienicky zabalit. V neděli Laetare, tj. **27. března**, po skončení každé mše svaté, i po mši svaté v 7 hodin, je pak budeme nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek z koláčků věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí „Děti pomáhají dětem“ a na naše adoptované děti z projektu Adopce na dálku, na podporu ugandské dívky Jane Nalweyisio a indického chlapce Fernanda Krisona. Za názvem akce „Děti pomáhají dětem“ se skrývá aktivita našich dětí – pečení koláčků a jejich následný prodej. Stojí to čas a nějaké úsilí, ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem. Všem dárcům předem děkujeme.

■ **Postní svátost smíření dětí**

V týdnu před Svatým týdnem v pondělí 4. a ve středu 6. dubna od 17 hodin – děti přednostně.

■ **Křížová cesta s dětmi v kostele**

V úterý **5. dubna** od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně v kostele vystavíme.

■ **Křížová cesta na Petříně**

Na Velký pátek **15. dubna** dopoledne. S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která získáte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté, nebo splněné papírky, které jste plnili při nedělní on-line katechezi. Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ **Adorace pro děti**

V pátek **22. dubna** od 16.30 do 17 hodin zveme děti a jejich rodiče na krátkou adoraci v kostele. Děti, nakreslete nebo vyrobte monstranci a krásně ji ozdobte. Jako návrh pro zlatníka, aby v ní mohl být vystaven v proměněné hostii Pán Ježíš. Nezapomeňte ji přinést s sebou na adoraci!

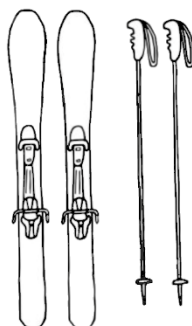
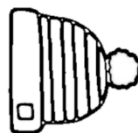
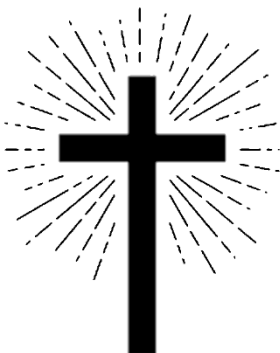
■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

V pondělí **20. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ **Letní farní tábor**

Od **pondělí 1. do pátku 12. srpna 2022** proběhne jubilejní 20. letní tábor. Letos vyrazíme do kláštera v Zásmukách. Nabízíme krásné místo a pouť zážitků.

TÁBOROVÉ VZPOMÍNKY

POTŘEBUJEME VAŠI POMOC!

Ku příležitosti 20 let táborových akcí proběhne na podzim zde ve Strašnicích výstava.

Pokud máte doma vzpomínkové předměty, či fotky a byli byste ochotní je propůjčit, můžete je zanechat v sakristii.

Děkujeme a těšíme se na příspěvky.

Organizátoři a táboroví vedoucí

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2022

Neděle	10. 4.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	14. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 24.00
Pátek	15. 4.	Velký pátek	od 9.00 adorace v Getsemanské zahradě 15.00 modlitba křížové cesty v kostele 18.00 obřady Velkého pátku
Sobota	16. 4.	Bílá sobota	9.00 – 17.00 adorace u Božího hrobu 20.00 Velikonoční vigilie
Neděle	17. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	18. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Čtvrtek	7. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	8. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	9. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídáný a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu velikonočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Velikonocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Srdečně,

Váš Otec Karel

■ Přání

Postní doba, která nás provází k oslavě smrti a vzkříšení Ježíše Krista, je dobou příhodnou pro osobní i společnou obnovu. Ku prospěchu letošní postní doby nám poslouží zamýšlení nad výzvou sv. Pavla Galaťanům: „Když prokazujeme dobro, nesmíme přitom propadnout únavě. Vydržíme-li, dočkáme se doby, kdy budeme sklízet. Dokud tedy máme ještě čas (kairós), prokazujeme dobro všem“ (Gal 6,9–11).

papež František

■ Jedenáct tipů na každý postní den

- 1) Posunout si budík o 10 minut dřív. A těch deset minut ráno věnovat rozhovoru s Bohem. Pozvat Ježíše do prací, úkolů, setkání toho dne. Poprosit o ochranu pro sebe a pro lidi, které nosíme v našem srdci. Rána pro mnoho lidí bývají těžká – ale věřte, že těchto 10 minut je daleko cennějších v modlitbě než ve spánku.
- 2) Za 46 dní se dá přečíst Janovo a Lukášovo evangelium – pěkně každý den přesně jednu kapitolku. Zabere to přibližně 2 až 4 minuty denně. Často se stává, že události z Ježíšova života se nám vybaví během dne a zakusíme jeho pomoc a radu.
- 3) Každý den dát stranou jednu sladkou tyčinku nebo čokoládu a ty pak darovat. Nejde o dietu, ale o výraz lásky, kdy vezmu něco příjemného a daruji to svému bližnímu.
- 4) Vyndat si na stůl dvě nebo tři duchovní knížky a přečíst si je. Proč na stůl? Aby nám překážely a nedovolily nám na ně zapomenout.
- 5) Vzít si adresář a každý den napsat SMS, mail, pohled nebo dopis člověku, kterého jsme dlouho neviděli, který to potřebuje. 46 lidem to může udělat radost. Můžeme obnovit vztahy, ukázat lidem, že je máme rádi, i když jsou třeba daleko. Můžeme potěšit ty, kdo to v životě mají těžké.
- 6) Vyndat si z mobilu, CD nebo MP3 přehrávače hudbu a vložit či uložit tamtéž nějaké duchovní slovo – třeba přednášky P. Vojtěcha Kodeta. Mnozí už mají zkušenost, že dlouhá cesta autem nebo třeba i domácí úklid ubíhají daleko rychleji, pokud svou mysl zaměstnáme něčím smysluplným a duchovním.
- 7) Položit na televizi fialový přehoz, který bude zakrývat obrazovku (a nesundat ho až do Velikonoc). Ano, půst od televize. Nejen od zábavy, ale i od spousty zbytečných a negativních informací, které nám otravují naše srdce. Je neuvěřitelné, kolik lidí najednou získá něco, co dlouho neměli: čas.
- 8) Nepít žádný alkohol.
- 9) Každý postní týden jít ve všední den na jednu, dvě, tři mše sv. podle možností.
- 10) Udělat si seznam lidí, kterým jsem něco neodpustil, rozdělit si je do skupin a každý týden se za jednu z těch skupin modlit a odpustit jim.
- 11) Každý den hodit do kasičky 10, 20, 50, 100 korun – podle možností – a o Velikonocích je dát někomu potřebnému.

Převzato z přílohy Katolického týdeníku 2018/7, Průvodce postní dobou
<https://www.katyd.cz/clanky/jak-muze-vypadat-dobry-pust.html>

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2021/2022

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svate	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	po dohodě s knězem	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	po dohodě s knězem	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné se dohodnout nejméně tři měsíce předem	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 11.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba za Ukrajinu

Dobrý a milosrdný Bože,

Ty jsi náš nebeský Otec, dokonale nás znáš a miluješ. Proto se s důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou.

Prosíme Tě za mírové řešení složité situace na Ukrajině.

Prosíme Tě za světové státníky, aby stáli na straně dobra a našli sílu k vzájemné dohodě a usmíření.

Prosíme Tě také za všechny oběti válek, sirotky, vdovy a uprchlíky. Obejmi je svou něžnou náručí.

Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj, nejsme jeden druhému lhostejní a dokážeme si navzájem odpouštět.

Otče náš, jenž jsi na nebesích...

Zdrávas, Maria, milosti plná...

Svatá Barboro, pomocnice v nouzi, oroduj za nás.

Svatý Floriáne, ochránce v nebezpečí války, oroduj za nás.

Svatý Ondřej, patrono Ukrajiny, oroduj za nás.

Svatí Cyrile a Metoději, patroni Evropy, orodujte za nás.

Sv. Václave, patrono míru, oroduj za nás.

Maria, Matko Boží a Královno míru, oroduj za nás.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Zároveň vyzýváme k tomu, abychom obvyklý páteční půst obětovali na tento úmysl, a to až do té doby, než se situace uklidní.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz